

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko G. Sp. z o.o. w N.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2017 r.,
skarg kasacyjnych powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

**2. nie obciąża powódki kosztami pełnomocnika pozwanego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. – w sprawie z powództwa J. P. przeciwko G. Spółce z o.o. w N. o przywrócenie do pracy – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w N. z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt IV P (...), oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargami kasacyjnymi złożonymi przez dwóch jej pełnomocników.

W uzasadnieniach wniosków o przyjęcie skarg do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W ocenie skarżącej w przedmiotowej sprawie występuje kilka zagadnień prawnych: „czy międzyzakładowe związki zawodowe w przypadku spełnienia kryterium określone w art. 34² ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. - Dz.U. z 2014 r. poz. 167 ze zm.) - są uprawnione do uwzględnienia liczbę kadry kierowniczej (o której mowa w art. 32 ust. 3 u.z.z.) wszystkich pracodawców objętych ich działalnością związkową”; „czy w przypadku gdy międzyzakładowe związki zawodowe - mogą wskazać liczbę pracowników podlegających ochronie (przewidzianej w art. 32 ust. 1 u.z.z.) większą niż liczba kadry kierowniczej danego (poszczególnego) zakładu pracy”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z „naruszenia prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 w zw. z art. 45 § 1, w zw. z art. 100 § 1 kp, w zw. z art. 8 ust. 1, w zw. z art. 10 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych polegająca na uznaniu, że wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę skarżącej przyczyna w postaci złożenia nieprawdziwych oświadczeń o przychodach przypadających na jednego członka rodziny uzasadnia rozwiązanie z nią stosunku pracy, w sytuacji, gdy zaniechania ze strony pozwanej w weryfikacji oświadczeń o wysokości przychodów na osobę w rodzinie składanych w celu otrzymania świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych doprowadziły do wątpliwości interpretacyjnych regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a w konsekwencji skarżąca wypełniając co roku w ten sam sposób oświadczenie o wysokości przychodów na osobę w rodzinie nie mogła dopuścić się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, skoro na podstawie takich samych oświadczeń otrzymywała świadczenia w latach ubiegłych”.

Strona pozwana w odpowiedziach na skargi kasacyjne wniosła o: odmowę przyjęcia skarg do rozpoznania, ewentualnie o ich oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjne powódki nie kwalifikują się do przyjęcia ich do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesione w sprawie skargi kasacyjne zawierają wniosek o przyjęcie ich do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i

abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawia istotnych zagadnień prawnych sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawione w uzasadnieniu wniosku kwestie zostały sprowadzone do ogólnikowych (retorycznych) pytań. Tak w treści samych pytań jak i w obszernym uzasadnieniu wniosku brakuje odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku powołano się na poglądy doktryny (piśmiennictwa) dotyczące sygnalizowanych kwestii. Skarżąca nie odnosi jednak przedstawionych poglądów do stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie analiz interpretacyjnych przepisów prawa przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z. w zakresie oceny zasadności spornego w sprawie roszczenia powódki. Uzasadnienie wniosku nie uwzględnia w ogóle w swojej konstrukcji stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny sygnalizowanych problemów.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca, w próbie wykazania oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej, ogranicza się – na co trafnie zwraca się uwagę w odpowiedzi na skargę kasacyjną – do przedstawienia argumentacji będącej w istocie powtórzeniem uzasadnienia podstawy materialnoprawnej skargi kasacyjnej. Brakuje odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą skarżąca wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku – poza prostą negacją zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji – nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii, oceny popartej szeroką argumentacją przedstawioną w jego uzasadnieniu.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 2 ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.